No. 884 Zaterdag 8 December 1900. 17de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 7 December.

De nieuwe Encycliek.

De *Osservatore Romano* van Woensdag 7 November publiceert den tekst van 's Pausen nieuwe Encycliek: "over Jesus Christus den Verlosser."

Eerst wijst de H. Vader op de heuglijke teekenen des tijds, nu bij gelegenheid van het Jubeljaar duizenden en duizenden, uit alle oorden der wereld zich opmaken om openlijk hulde te brengen aan Jesus Christus. Zijn rijk uit te breiden is de taak der Kerk en was het onophoudelijk streven van Leo's pontificaat. De Bisschoppen kunnen niet beter doen dan in hunne pogingen volharden, om vooral in dit heilige jaar de kennis van en de liefde voor Jesus Christus allerwegen te bevorderen.

Van Hem toch heeft alle heil der menschheid zijn oorsprong, zooals de wereldgeschiedenis bewijst. Door Hem is het aanschijn der aarde vernieuwd. Van Hem alleen is, volgens het eeuwige raadsbesluit Gods, zoowel voor de individuen als voor de gansche maatschappij redding te verwachten. Wie in roekelooze verblindheid Hem versmaden, brengen over de menschheid de grootste onheilen en rampen.

Immers, Jesus Christus, en Hij alleen, is de Weg, de Waarheid en het Leven.

De Weg is Hij tot God: 's menschen einddoel. Zijn lessen en voorschriften zijn de onfeilbare wegwijzers naar onze eigenlijke, laatste bestemming. Wie daar van afwijkt, moet jammerlijk verdwalen. Zoo doen zij die het Rijk van den Verlosser minachtende, aan den mensch-zelf de hoogste plaats inruimen. Zij stellen in de plaats der liefde, door Jesus Christus gepredikt en beoefend, de menschelijke eigenliefde, die alles aan zich dienstbaar wil maken.

Maar de wet van Christus omvat niet alleen de bloot-natuurlijke geboden en deugden, neen ook Zijn gansche leer en al wat uitdrukkelijk door Hem is ingesteld. Hiervan nu is de Kerk alleen de wettige bedienaarster. Derhalve is ook Zij de Weg, en wie Haar versmaadt, versmaadt Christus zelf.

Dit geldt voor den afzonderlijken mensch, als voor de gemeenschap. Wanneer men het koningschap van Christus ontkent en verwerpt, dan komen de noodlottigste gevolgen over de maatschappij.

De Waarheid is Jesus Christus, omdat Hij is het eeuwige, zelfstandige Woord des Vaders. Door Zijn mond spreekt derhalve de Waarheid in eigen persoon.

Het menschelijk verstand heeft wel een ruim veld voor eigen vrij onderzoek. Maar dit is uitteraard beperkt. Daar bestaan nog vele andere waarheden, die geenszins met het natuurlijk verstand in strijd, maar daarenboven verheven zijn. Zonder die geheimen geen christelijke godsdienst. Door geloovige aanneming dier geheimen onderwerpt zich het menschelijk verstand aan Christus' rechtmatige heerschappij. Aldus evenwel geraakt het volstrekt niet in slavernij, maar komt het onder zijn natuurlijken Opperheer, God zelf, en wint het de waarachtige vrijheid, terwijl het anders door een of anderen menschelijken leeraar wordt overmeesterd, 't goddelijke ontbeert en in tal van gewichtige vragen op een heilloos dwaalspoor verzeilt.

Het Leven is Christus, wederom omdat Hij God is, uit Wien alle natuurlijk leven zijn ontstaan heeft. Ook omdat Hij ons het leven der genade bracht en het leven der glorie verdiende. Het bovennatuurlijk leven wordt in ons bewaard en ontwikkeld door de genademiddelen, waarvan de bediening aan de Kerk is toevertrouwd. Zonder gemeenschap met Christus, door met behulp Zijner genade te gelooven wat Hij als waarheid leert en te onderhouden, wat Hij als plichtmatig voorschrijft, derft men het waarachtig leven.

Dit geldt evenzeer voor de maatschappij. Zonder gemeenschap met Christus, gaat zij onvermijdelijk haren ondergang tegemoet. Dan regeert de haat en triumfeert de wanorde.

Bij dien verderfelijken strijd der begeerlijkheid moet naar redding worden gezocht voor de volkeren. Louter natuurlijke hulpmiddelen baten niet. Slechts door Christus is uitkomst te vinden. Den christelijken geest doen herleven, is de maatschappij terugbrengen tot orde en vrede, tot voorspoed en zegening. Derhalve roept het algemeen welzijn om een noodzakelijken terugkeer tot Hem, van Wien men nimmer had moeten afwijken, wijl Hij de Weg, de Waarheid en het Leven is. Een terugkeer, noodzakelijk niet alleen voor iederen mensch afzonderlijk, maar tevens voor de gansche menschelijke samenleving.

Gebrek aan kennis van Jesus Christus deed velen van Hem vervreemden. Daarom moet alle denkbare moeite worden aangewend, om Hem meer en beter te doen kennen. Hiertoe spanne de geestelijkheid al haar ijver en krachten in. Door het onderwijs op den kansel en in den catechismus, door de lagere en hoogere scholen, door woord en geschrift, vooral waar de priesterlijke bediening zulks toelaat. De menigte hoort tegenwoordig zooveel over de rechten van den mensch. Zij verneme thans ook, welke de rechten van God zijn. Om hiervan de menschen te doordringen, schijnen de tijdsomstandigheden gunstig, zooals uit veler verlangen naar den Verlosser en uit de openlijke hulde, hem zoo algemeen gebracht, duidelijk blijkt.

Maar wijl bij dien arbeid de goddelijke genade onmisbaar is, moeten wij haar onophoudelijk afsmeeken van den almachtigen God, opdat Hij genadig neerzie op dezen tijd, die weliswaar veel misdaan heeft, maar van den anderen kant ook veel heeft doorstaan en geleden, om de schuld uit te boeten.

Als onderpand der goddelijke weldaden, verleent de H. Vader ten slotte aan de Bisschoppen en hun onderhoorige geestelijkheid en geloovigen den Apostolischen zegen.

Expeditie van Capelle c. s.

De Surinamer van Donderdag 15 November schrijft het volgende:

De heer Dr. H. van Capelle heeft op ons verzoek eenige mededeelingen verstrekt aangaande den afloop en de resultaten van de wetenschappelijke expeditie naar de binnenlanden van het westelijk deel onzer kolonie, waaraan wij het volgende ontleenen:

Het oorspronkelijk plan van Dr. van Capelle, eenen tocht te maken naar de Boven-Nickerie, in gezelschap met den heer van Drimmelen, Districtscommissaris van Nickerie, onderging in Holland reeds eene belangrijke uitbreiding, toen kapitalisten bereid waren een aanzienlijke som beschikbaar te stellen, indien een handelsexpeditie — een expeditie, die zich aan het onderzoek naar goud en andere delfstoffen zou wijden, aan de wetenschappelijke expeditie werd toegevoegd. Dr. van Capelle, in de overtuiging dat — wanneer de werkzaamheden goed waren geregeld, wanneer een vast, goed onderschreven plan gemaakt was, waarvan niet dan in hooge noodzakelijkheid mocht worden afgeweken — het wetenschappelijk onderzoek in hooge mate de vruchten van die belangrijke uitbreiding zou plukken, nam het aanbod der kapitalisten aan en mocht de toestemming van Zijne

---

Feuilleton.

EEN EDELE DAAD.

Sinds een paar maanden reeds werd het ministerie van binnenlandsche zaken lastig gevallen door een geheimzinnigen briefschrijver. Eerst waren de nette, met vaste hand geschreven requesten elkander met vrij lange tusschenpoozen opgevolgd, totdat het stilzwijgen, waarmee ze werden terzijde gelegd, den koppigen requestrant waarschijnlijk had verdroten en hij met verdubbelden ijver aan het schrijven was gegaan. Iederen morgen vond de minister tusschen zijn stukken een met dezelfde hand geadresseerd opstel met het opschrift „privatum" waarin een zekere Diederik van Beelen zich beklaagde over de mishandelingen, die hij moest verduren en waartegen hij de hulp van Z. Excellentie inriep.

Ministers worden als 't ware met zulk soort smeekschriften overstelpt. Zijne Excellentie begon dan ook met die onvermijdelijke brieven in de snippermand te deponeeren. Maar de beleefde volharding, waarmee die zekere Van Beelen zijn onvruchtbare correspondentie voortzette, deed ten langen laatste een gevoel van menschelijkheid in zijn staatsmansborst ontwaken en hij zeide tot zich zelf:

— Misschien heb ik de belangen van een ongelukkige, die ontegenzeglijk zeer gezond en gematigd redeneert, te lichtvaardig verwaarloosd.

De brieven waren alle gedateerd van een bekend geneeskundig gesticht voor krankzinningen; maar ontsnapten, om het ministerie te bereiken, ongetwijfeld aan de waakzaamheid van den directeur, hetgeen van den kant des schrijvers een list deed veronderstellen of het vermoeden aan de omkoopbaarheid van een der oppassers wettigde. De man verklaarde, dat hij volkomen bij zijn verstand was en zich nooit aan buitensporigheden had schuldig gemaakt, terwijl hij aanbood te bewijzen, dat twee zijner neven, die na zijn dood zijn eenige erfgenamen zouden worden en wier namen hij opgaf, hem hadden laten opsluiten, eenvoudig met het doel, zijn huwelijk met eene jonge dame, die hij aanbad, onmogelijk te maken. Hij gaf een nauwkeurige beschrijving van zijn persoon, sprak over zijn verblijf aan de academie en zijn vroegeren werkkring als ingenieur en stelde met eerbiedige bescheidenheid— minder voor zich zelf, zeide hij, dan voor anderen van zijns gelijken, die onder dezelfde onrechtvaardigheid gebukt zouden kunnen gaan — eenige wijzigingen in de wet op de krankzinnigengestichten voor, die werkelijk zeer doordacht en aanneemlijk waren.

Op zekeren morgen verzamelde de minister alle brieven, die de snippermand ontkomen waren en legde ze voor aan de afdeeling geneeskundig staatstoezicht. Een geheime en korte enquête bevestigde in hoofdzaak alles wat de zonderlinge requestrant in zijn brieven had beweerd. Het scheen zeer wel mogelijk, dat de ongelukkige het slachtoffer eener wreede, menschonteerende machinatie was geworden. Ongetwijfeld was men hier op het spoor van een dier nog vaak in het verborgen spelende drama's, waarin de duivel der hebzucht met sluwe berekening en helsche inblazingen zijn dienaren helpt zegepralen. De geneesheer van het gesticht stond boven alle verdenking; zijne rechtschapenheid en goede trouw waren steeds beproefd gebleken, vermoedelijk was hij geheel onkundig van de omstandigheden, die de opneming van den ingenieur gemotiveerd hadden; maar omgekochte tusschenpersonen hadden hem een rad voor de oogen kunnen draaien.

De minister was nog jong. Toen hij de portefeuille aanvaardde ('t was nog maar kort geleden) had hij gezworen, het goede te betrachten, en zich in de eerste plaats voorgenomen, misbruiken uit te roeien. Daar hij zich met eigen oogen wilde overtuigen, alvorens een altijd min of meer gevaarlijk besluit te nemen, begaf hij zich op zekeren morgen, zonder iemand deelgenoot van zijn plan te maken, naar het gesticht en verzocht den directeur te spreken. Deze verheelde ternauwernood zijne verwondering over dit vleiend, ofschoon geheel onverwacht en eenigszins ontijdig bezoek en wilde op de gebruikelijke wijze de honneurs van zijn etablissement waarnemen. De minister verzette zich daar echter tegen, door hem dringend te verzoeken zijne tegenwoordigheid aan niemand te verraden.

— Ik kom persoonlijk tot u, waarde heer, om de inmenging van derden te vermijden; 't is een delicate zaak, die mij hierheen voert, U hebt onder uw verpleegden een zekeren Diederik van Beelen?

— Ja.

— Hoe is zijn gedrag in het gesticht?

Excellentie den Minister van koloniën en Zijne Excellentie den Gouverneur van Suriname voor zoodanige combinatie ontvangen.

Alzoo kon reeds 13 Augustus jl. een vóór-expeditie naar Nickerie vertrekken, bestaande uit 1 Chef lijnkapper, tevens terreinopnemer (den heer Windt), met 4 kappers, 2 prospecteurs, elk met 3 arbeiders, en het geheel onder opzicht van den heer Bos Sulpke, ambtenaar van de W. I. Exploratie-maatschappij. Deze expeditie had de opdracht de Nickerie tot aan de Falawatra, rechterzij-rivier van de Nickerie op te varen, aan de monding een kamp met magazijn te bouwen en van hier uit de Falawatra tot p. m. 25 kilometers van hare monding op te gaan, en van uit dit punt een tracé te kappen in de richting der Coppename, eerst p. m. 16 kilometers in zuidelijke richting, daarna in zuidoostelijke richting. Deze expeditie vertrok 18 Augustus van Nieuw-Nickerie en werd de rivier opgebracht door de Gouvernements-stoombarkas.

Het ongeluk, dat bij het terugkeeren de barkas op de rotsen van Stondansi heeft getroffen, is onzen lezers bekend, evenzoo dat de expeditie Capelle door dit ongeval zeer teleurgesteld is geworden, daar zij den tocht tot Stondansi nu roeiende moest afleggen en genoodzaakt was in het aan muskieten rijke lage terrein 6 nachten door te brengen.

3 September vertrok de expeditie met 7 booten, nl. 3 passagiers- en 4 vrachtbooten uit Nieuw-Nickerie. Het personeel bestond behalve uit de leden der expeditie, uit 1 prospecteur, 2 koks, 7 hoofdlieden, 28 roeiers en 2 bedienden.

Eerst 10 September kwam de expeditie in het kamp aan de Falawatra aan, waar een deel der bagage, voor het later onderzoek van het tracé noodig, werd achtergelaten, terwijl een vrachtboot naar Nickerie werd teruggezonden.

Woensdag 12 September werd de tocht naar de Boven-Nickerie voortgezet, die wegens de talrijke stroomversnellingen en vallen reeds vele moeilijkheden opleverde. De gevaren, waaraan men bij het afgaan der vallen bloot staat, leerde de expeditie op de Driezusterval kennen, waar talrijke voorwerpen, als potten, pannen, lantaarns, alsmede eenige pakken balata, van een verongelukte balatableeders-boot afkomstig, werden opgevischt. Eén pak balata werd eenige meter boven den toenmaligen waterspiegel in de boven het water hangende takken gevonden — een bewijs voor de aanzienlijke veranderingen in den waterstand tijdens den overgang van den regen in den drogen tijd.

17 September kwam de expeditie aan den voet van den Blanche Marieval, volgens verscheidene der roeiers, een der schoonste vallen in de kolonie.

Hier werd aan de sterk stroomende rivier, op eenige honderden meters afstand van den bruisenden val een kamp gemaakt met magazijn voor de vivres, die voor den terugtocht noodig zouden zijn.

De Heeren Haenen en Gantzert ondernamen nog denzelfden dag den tocht naar boven, om zich boven den val tot eene plaatsbepaling te installeeren. Het bleek dat hier reeds balatableeders aan het werk waren geweest, een goed pad naar boven door het bosch hadden aangelegd, dat in de rivier boven den val twee corjalen lagen, die, na door de manschappen gerepareerd te zijn, tijdelijk in bezit werden genomen en tot vrachtbooten werden geproclameerd.

Door deze ontdekking behoefden alleen de 3 passagiersbooten naar boven gesleept te worden en zou dit werk spoediger in zijn werk gaan als men gedacht had. Toch bleken nog 2½ dag voor dit naar boven sleepen over hooge heuvels drie kwartier gaans door het bosch, noodig te zijn.

Toen na deze moeilijkheden overwonnen te hebben, ook de bagage, waarin men zich nog meer had moeten beperken, was overgebracht, kon de expeditie 21 September naar het onbekende gebied vertrekken.

Wat men vreesde, toen men de rivier boven den val aanschouwde, die vol steenen lag, bleek spoedig bewaarheid te zullen worden. Wel genoot men een halven dag open vaarwater, doch daarop volgden weder stroomversnellingen en kleine vallen, die dien dag reeds gevolgd werden door een schoonen, aanzienlijken val waarvan het geruisch op vrij grooten afstand kon gehoord worden.

Daar het reeds tegen drie uur liep, en de manschappen een vermoeienden dag achter den rug hadden, moest de tocht hier voor dien dag gestaakt worden, en werd aan den voet van den prachtigen val een kamp opgeslagen, of liever een reeds bestaand oud balatableeders-kamp betrokken. De passagiersbooten werden ontladen en de ledige booten dien dag nog overgebracht.

Den volgenden dag 22 Sept. moest de bagage door het bosch een kwartier ver gedragen worden, om achter den val te komen, want de val vormde het einde van een steenen dam in de rivier, die bijna de geheele breedte innam en een lengte van p. m. 300 M. bezat.

Reeds vroeg in den morgen was het volk in de weer, zoodat de tocht reeds om 8 uur kon worden voortgezet.

Het open vaarwater achter den val hield helaas! niet lang aan, want denzelfden dag, nl. 22 September werd te ongeveer half drie een steenen dam bereikt, die een lengte van pl. m. 800 M. bezat bij een breedte van 100 M. en het verder trekken belette. Hier en daar toch vloeide eenig water over en tusschen de steenen door, nu en dan watervalletjes vormende, doch niet voldoende voor den doortocht der booten.

Op een eiland in de rivier vóór den bewusten dam, dien de roeiers a go kiri mi (hij gaat mij dooden) doopten werd een kamp gemaakt en beraadslaagd wat nu te doen stond. Het verder trekken der geheele expeditie bleek onmogelijk, zelfs van het overhalen van één boot moest worden afgezien.

Dr. van Capelle besloot alleen met 3 roeiers en den prospecteur in een der corjalen verder te trekken en te trachten de rivier zoo ver mogelijk op te gaan, daar door het geologische onderzoek van het reeds afgelegde riviergedeelte het vermoeden was gerezen, dat de grens der geologische formaties niet ver meer verwijderd was.

23 Sept. des morgens te half negen vertrok de corjaal onder de tonen van het Nederlandsche volkslied, op de fluit gespeeld door een der negerjongens.

Twee volle uren waren noodig om den steenen dam over te trekken en het open vaarwater te bereiken, dat achter den dam weder eenige verademing gaf.

Denzelfden dag moest wederom een val van een aanzienlijke hoogte worden overgetrokken, die na eenige uren varens door een val met achterliggenden uitgestrekten dam gevolgd werd, welke het verder gaan geheel onmogelijk maakte. De manschappen maakten bovendien bezwaar nog hooger te gaan, vreezende ziek te zullen worden en niet meer terug te kunnen gaan. Want het water in de rivier begon zoodanig te vallen, dat bij nog langer toeven het weder afzakken der expeditie naar Fallawatra zoo niet onmogelijk, dan toch hoogst bezwaarlijk zou zijn.

25 September werd de terugreis aanvaard, die onder de meest ongunstige omstandigheden plaats had. Geschiedt het afzakken der rivier in den regel sneller dan het opgaan, hier was dit niet het geval wegens den ingetreden lagen waterstand, die veroorzaakte dat de booten nu en dan over de talrijke zandbanken moesten gesleept worden, hetgeen vooral voor de vrachtbooten groote moeilijkheden opleverde.

Ook het afgaan der vallen, die inmiddels veel talrijker geworden waren (steenen in de rivier waren stroomversnellingen geworden, stroomversnellingen waren in vallen veranderd), veroorzaakten nu en dan groot oponthoud, daar het afgaan der vallen zeer gewaagd was. Een der hoofdlieden moest zijne voortvarenheid met het omslaan zijner boot boeten. De boot stootte nl. tegen een rotsblok en de rivier aan den voet van den val, werd er schuin tegen opgeschoven en het gevolg was dat de geheele inhoud door het afstroomende water werd uitgespoeld. Het duurde eenige uren voor dat alles opgevischt en op de rotsen in veiligheid was gebracht. Hoewel niets verloren bleek geraakt, behalve de Bols, jeneverkruik, die onmiddellijk in de diepte verdween, hadden toch vele voorwerpen door het water geleden.

Na al deze moeilijkheden kwam de expeditie 2 Oct. in het kamp bij Fallawatra aan.

Nieuwsberichten.

CURACAO.

Kerkelijke berichten.

Door onvoorziene omstandigheden moest het vertrek uit Italië van Z. D. H. Mgr. J. J. A. VAN BAARS, Apostolisch Vicaris van Curaçao, worden uitgesteld en heeft dit in tegenspraak met een door ons vroeger gegeven bericht eerst den 28sten October van uit Genua plaatsgehad.

* *
*

Aanstaanden Vrijdag 14 December is het veertig jaren geleden, dat de Zeer Eerwaarde Heer C. BLOMMERDE, Rector van het St. Elizabeths-gasthuis en Ridder in de Orde van den Nederlandschen Leeuw, te Curaçao aankwam. Kerkelijk zal deze blijde gebeurtenis herdacht worden met een plechtige H. Mis van dankzegging, door den Jubilaris zelven op te dragen, en de lofzang *Te Deum* in de H. Annakerk te Otrabanda.

Officieele berichten.

De directeur van het Kabinet der Koningin brengt ter kennis, dat hij van H. M. de Koningin een schrijven heeft ontvangen, hetwelk hij wenscht bekend te maken, door het in zijn geheel te plaatsen in de *Nederl. Staatscourant.*

—Uitstekend, excellentie. Van Beelen is wat wij een bedaarden patiënt noemen. Wanneer al onze verpleegden hem geleken zou onze taak aanmerkelijk lichter zijn.

—En, vertel mij eens, heeft hij een of andere sterk sprekende manie, waardoor de abnormaliteit van zijn verstand helder aan het licht komt?

—Oogenschijnlijk neen, van Beelen spreekt beschaafd, beweegt zich gemakkelijk in gezelschap, gaat in houding noch gebaar ooit de perken der wellevendheid te buiten en zou zelfs voor een volmaakt gentleman kunnen doorgaan. Alleen een nauwkeurige en aanhoudende waarneming maakt het mogelijk, het gebrek aan verband in zijn gedachten te constateeren.

De minister dacht na. Hij meende in deze woorden van den directeur iets tegenstrijdigs op te merken, dat zijne verklaringen wedersprak.

—Als ik u goed begrijp, zeide hij eindelijk, is de man krankzinnig, zonder het te schijnen, of wel zijn krankzinnigheid openbaart zich alleen in een min of meer onsamenhangenden gedachtengang. Vergun mij een vraag: treft men niet dikwils in de wereld menschen als Van Beelen aan, die juist aan hetzelfde gebrek mank gaan, dat aanleiding heeft gegeven aan een storing van zijn geestvermogens te denken?

De directeur, die langzamerhand de draden van een stelselmatig verhoor om zich voelde toehalen, verschanste zich achter voorzichtige en ontwijkende antwoorden, die den minister nog in zijne vermoedens versterkten. Hij verzocht bij den ingenieur te worden aangediend en een oogenblik daarna traden zij gezamenlijk het hem aangewezen verblijf binnen.

Een man van ongeveer 50 jaren met een kalen schedel en gedistingeerd voorkomen, een glad gezicht en troebele, zeer beweeglijke oogen trad hem tegemoet. Met eene buiging gaf hij zijn leedwezen te kennen, een zoo hooggeplaatsten bezoeker niet beter te kunnen ontvangen. Daarna, toen de beleefdheidsformules van weerskanten gewisseld waren, wendde hij zich tot den directeur en verzocht met zijn bezoeker alleen te worden gelaten.

De minister knikte ten teeken van instemming en de directeur verwijderde zich; oogenblikkelijk scheen van Beelen, die tot dusverre iets plechtigs over zich had gehad, een geheel ander mensch te worden.

—Och! Excellentie, riep hij, met onbedwongen vreugde in gelaat en stem, —hoe zal ik u ooit voor dezen dienst durf ik niet zeggen, voor dit zeldzaam bewijs van rechtschapenheid genoeg kunnen danken.— Al moest ik mijn geheele verdere leven in deze gevangenis slijten, dan nog zou ik mij door de eer, die u mij bewijst, door mij te willen aanhooren, reeds gerehabiliteerd achten. Uw bezoek zuivert mij van de smet, die de lasterlijke beschuldigingen mijner neven op mij hebben geworpen.

Hij was merkbaar aangedaan, doch zijne ontroering overschreed geenszins de perken der betamelijkheid. Hij deed eene poging om zich te beheerschen en vervolgde:

—Vergeef mij, Excellentie, maar u zult begrijpen, wat ik gevoel; ik zou in zulk een oogenblik onmogelijk geheel kalm kunnen zijn nu de éenige hoop, die mij sedert mijn komst in dit huis heeft staande gehouden, wellicht op het punt staat vervuld te worden......Maar ik besef zeer goed, dat uw tijd kostbaar is; ik ben gereed u alle gewenschte inlichtingen te verschaffen.

Met deze woorden trok hij een lade open, nam daaruit een pak zorgvuldig gerangschikte papieren en spreidde ze voor den minister uit. Het waren brieven van vrienden, bloedverwanten, cliënten, uit den tijd, toen hij nog niet was opgesloten. Hij wees er verscheidene aan en verzuimde niet, zij het ook op een bescheiden wijze, sommige passages, die op hem als op een buitengewoon begaafd en ontwikkeld man doelden, goed in het licht te stellen; zoo ook een courant, waarin hij met warmte werd aanbevolen voor lid van den gemeenteraad.

De minister zat dicht bij den schoorsteen in een fauteuil, met zijn voeten op het haardijzer. De ingenieur knielde nu en dan voor den haard neer om het vuur op te poken, maar steeds voortgaande, met zijne grieven op te sommen, de ellende van zijn tegenwoordig bestaan te schilderen en recht te eischen. Dan nam hij zijn plaats aan de overzijde der tafel weer in, rechtop met beide handen op de tafel steunend, het bovenlijf zacht heen en weer wiegend in het vuur zijner rede. Hij staafde zijn betoog met zulke onweerlegbare bewijzen, dat de minister, na zich een uur lang met hem te hebben onderhouden, opstond en hem de hand reikte met de woorden:

—Mijnheer, ik acht mij gelukkig in de gelegenheid te worden gesteld, om een groot onrecht te herstellen. Reken op mij.

Van Beelen boog; zich vervolgens oprichtend en den minister met een gemengde uitdrukking van vriendschappelijkheid en boosaardigheid aanziende, zeide hij, na een korte weifeling:

—Pardon, Excellentie, nog één woord......Ik ben zeker verbazend veranderd, nietwaar, dat gij uw ouden schoolmakker niet meer herkent? 't Is waar, het is lang geleden, maar ik heb nog niets van mijn jeugd vergeten......Herinnert gij u niet een kleinen jongen, die een zwart en groen geruite broek droeg? Dat was ik. Wat heb ik om die fameuze broek al niet een plagerijen moeten verduren!......De hemel vergeve 't me, Excellentie, maar ik geloof zelfs, dat wij om die bespottelijke ruiten nog een paar opstoppers hebben gewisseld.

Dit schrijven luidt als volgt:

Het Loo, 9 November 1900.

De talllooze gelukwenschen, die Ik, bij gelegenheid Mijner verloving, zoowel uit het Vaderland als uit de Overzeesche Bezittingen en van Nederlanders in het Buitenland vertoevende, mocht ontvangen, heb Ik tot Mijn groot leedwezen niet alle afzonderlijk kunnen doen beantwoorden.

Daarom verzoek Ik U Hoogwelgeboren Mijn diepgevoelden dank over te brengen aan allen die Mij door hunne gelukwenschen zoo vele blijken hebben gegeven van hunne liefde en trouw.

De hartelijke belangstelling door Mijn volk in Mijn geluk betoond, vervult Mij met groote erkentelijkheid.

WILHELMINA.

* * *

Bij gouvernements-beschikking, dd. 30 November 1900, No. 763, is aan den Heer Dr. D. R. CAPRILES, van af 18 November ll., tot verder herstel van gezondheid, eene nadere verlofsverlenging verleend.

* *

Bij Gouvernements- beschikking dd. 5 December 1900, No. 782, is aan den Heer W. FERGUSON, waarn. Officier van Justitie bij den Raad van Justitie enz. op St. Eustatius, wegens familieaangelegenheden, eene verlofsverlenging van ééne maand verleend.

Havennieuws.

Zondagmorgen bracht het stoomschip *Oranje Nassau* van den *K. W. I. M.*, komende van Amsterdam, hier aan veertien matrozen, bestemd voor den dienst op Hr. Ms. *Sommelsdijk*.

* *

Maandagmorgen zijn hier met de *Gouverneur Van Heerdt* van Bonaire aangekomen de bemanning en de passagiers van de *India*, die geladen met hout met bestemming naar Curaçao van Sto. Domingo vertrok en ten oosten van Bonaire op een blinde klip liep en zonk. Eén passagier kwam om bij deze schipbreuk.

* *

Woensdagmorgen is met de *Maria Leoncita* van Pto. Cabello aangekomen de Heer Mr. A. F. VAN LEYDEN, zaakgelastigde en consul-generaal der Nederlanden te Caracas, die gisteren met de *Oranje Nassau* wederom vertrok naar Caracas.

* *

Aanstaanden Woensdag 12 December 's morgens omstreeks zeven uur vertrekt, indien wij goed zijn ingelicht, de *Gouvreneur van den Brandhof* naar de bovenwindsche eilanden St. Martin N.G., St. Eustatius en Saba.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Miguel Betancourt y señora, Miguel Bethencourt y familia, Señor Domingo, Monsieur Garcia, Meli Henriquez c|o Julia Henriquez, Wilhelm Michaelsen, A. Orie, B. D. Prins, Emilio Reinhard, R. Wigersma.

Aangeteekende stukken: R. M. Ribbius, H. van Giersbergen.

Onderwijs.

Heden is het vijf en twintig jaren geleden, dat de Eerwaarde Frater RICHARDUS, hoofd der St. Vincentiusschool te Otrabanda, zich verbond aan de Congregatie van O. L. V. van Barmhartigheid te Tilburg

Na eerst aan inrichtingen van R. K. bijzonder onderwijs te Tilburg en 's Bosch te zijn werkzaam geweest, kwam Frater RICHARDUS in Mei 1891 op ons eiland aan, waar hij zich sinds dien tijd met onverdroten ijver aan het onderwijs der minvermogende jeugd wijdde en de St. Vincentiusschool ontegenzeggelijk maakte, zoowel wat het onderwijs als wat het getal leerlingen aangaat, tot de voortreffelijkste armenschool van Curaçao. Vooral heeft Frater RICHARDUS in dien tijd getoond te zijn een paedagoog bij uitnemendheid, die de zeldzame gave bezit van niet alleen uitstekend onderwijs te geven maar ook van degelijke karakters te vormen, op welke in de toekomst zal kunnen worden gerekend. Later dan ook wanneer de jongens van nu mannen zullen zijn geworden, zal het blijken, welke groote diensten deze uitmuntende fraateronderwijzer aan de curacaosche maatschappij en in het bijzonder aan de Katholieke Kerk op ons eiland heeft bewezen.

Hopen wij dan onder het aanbieden onzer gelukwenschen, dat Frater RICHARDUS nog lange jaren voor het R. K. bijzonder onderwijs moge gespaard blijven tot heil der curacaosche jeugd!

Vorstelijke giften.

H. M. Koningin WILHELMINA en H. M. de Koningin-Moeder hebben ieder een gift van 500 gld. geschonken ten behoeve van het hier op te richten protestantsche weeshuis.

Entre Nous.

De bazaar-tombola, ten voordeele van het Wilhelmina-Park, zal den 22sten of 23sten dezer door het dames-gezelschap *Entre Nous* in de lokalen van de openbare meisjesschool gehouden worden.

't Zou onmogelijk zijn geweest, zulk een souvenir aardiger ter sprake te brengen dan Van Beelen deed, die, bij de herinnering aan de groene ruiten vooral, zelf smakelijk moest lachen. De anecdote was trouwens waar; de minister herinnerde zich eensklaps die geheele gebeurtenis in zijn schooljongensleven. In den aanvang eenigszins verwonderd, duurde het toch niet lang of hij lachte hartelijk mede.

—Waarachtig, waart u dat? Maar waarom hebt u mij dat dan niet geschreven?

Oogenblikkelijk hernam Van Beelen zijn vorige ernstige houding en antwoordde met tact, dat hij voor niets ter wereld tot zulke middelen zijne toevlucht nam.

—Het was mij voldoende, voegde hij er bij, een beroep op uwe rechtvaardigheid te doen, overtuigd als ik ben, dat uwe welwillendheid zich zoowel tot onbekenden als tot uwe vrienden uitstrekt.

Dit slimme antwoord streelde des ministers hart; hij beloofde Van Beelen nogmaals hem uit zijn treurig verblijf te willen verlossen en nam afscheid met de verontschuldiging, dat zijn tijd beperkt was en hij den directeur nog even wilde spreken.

De ingenieur verzocht hem te mogen vergezellen.

—U hebt een allerongelukkigst onthaal bij mij gevonden, zelde hij droefgeestig.—Laat mij ten minste tot het einde toe de beleefdheid in acht nemen.

De minister deelde den directeur mede, dat hij zijn patiënt waarschijnlijk over eenige dagen zou moeten ontslaan.

—Dat spijt mij, antwoordde de waardige man op vasten toon.

Van Beelen haalde onmerkbaar de schouders op zonder een woord te zeggen, zijn geheele voorkomen had trouwens een merkbare verandering ondergaan: hij was stug en afgetrokken; blijkbaar vreesde hij vat te geven aan het onafgebroken toezicht, dat hem hinderde en drukte.

Gezamenlijk geleidden zij den minister naar het rijtuig en van Beelen liep vooruit om zelf het portier voor hem te openen, terwijl de directeur een paar passen achter hem bleef staan en ten afscheid boog.

Op het oogenblik dat de minister de treden opwipte, kreeg hij eensklaps een verraderlijken en geweldigen schop tusschen de panden van zijn jas, en zich omkeerende blikte hij in het met een grijns van hatelijke voldoening verwrongen gelaat van den ingenieur. Knarsentandend van pret over de pijn, die hij hem aandeed, siste de krankzinnige hem toe:

—Daar, schobbejak!—Eindelijk! 'k Heb lang genoeg op je geloerd...... Ik zal je leeren, mijn broek uit te lachen! Mijn mooie groen en zwart geruite broek!

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

Srs. Scott y Bowne, Nueva York.

He empleado muchas veces en señoritas y niños escrofulosos y débiles la Emulsión de aceite de hígado de bacalao que ustedes preparan, notando que la soportan bién, y que han mejorando en su digestión y nutrición; ha hecho desaparecer algunas enfermedades cutáneas, no se repite como el aceite puro, ni ocasiona diareas.

Soy de ustedes atento servidor,

DR. CALIXTO GONZALEZ,
Carácas, Venezuela.

La Semana Cristiana Ilustrada.

Recomendamos á nuestros lectores esta importante y hermosa publicación que contiene en cada número las vidas de los santos de la semana ilustradas con magnificos grabados. En cada hogar cristiano debe leerse esta revista.

Precio de suscripción por un año 8 fr. 50 (ó 10 pesetas). Dirigirse á los señores Popelin Hnos., 3 rue Séguier, Paris.

El pago de la suscripción puede verificarse también con 180 estampillas usadas de Curaçao por el término de un año.

BUITENLAND.

Rome. — Uit Carpineto de geboorteplaats van Z. H. wordt een groote pelgrimstocht naar Rome georganiseerd, om nog in dit Jubeljaar den grooten medeburger Leo XIII hulde en trouw te betuigen. Te Carpineto is op initiatief van graaf Pecci en onder beschermheerschap van Z. Em. kardinaal Ciasca, een zeer belangwekkende tentoonstelling geopend van voorwerpen, die betrekking hebben op het Heilig jaar. Onder de voorwerpen, die vooral de aandacht trekken, zijn de relikwieën van de nieuwe heilig- en zaligverklaarden, de medailles der Jubilé-jaren 1825 en 1900, de kaars, die de H. Vader in de hand had bij de opening van de H. Poort en steenen uit de Poort, een stok uit één stuk ivoor, een geschenk van oostersche pelgrims enz. Ook is ter tentoonstelling aanwezig een volledige verzameling van geïllustreerde briefkaarten met betrekking tot het H. Jaar.

Frankrijk.—De Regeering maakte een zoogenaamd „Geelboek" openbaar voor de chineesche aangelegenheden, dat niet minder dan 362 verschillende stukken en bescheiden bevat. Daaronder bevindt zich de bekende nota van den Minister Delcassé, benevens eene dépêche van den franschen zaakgelastigde te Berlijn van 13 October l. l., waarin gezegd wordt, dat Minister Von Bülow geconstateerd had, dat Frankrijk nooit had opgehouden met Duitschland in overeenstemming te zijn, wat betrof een spoedig en gunstig beëindigen der chineesche kwestie en dat Duitschland tegen de nota van Minister Delcassé geen enkele bedenking zou opperen. Een nieuwe nota, door den Minister Delcassé aan de gezanten gericht, gedateerd 30 September, constateert, dat al de Mogendheden in beginsel zijn eerste nota goedkeuren. Het laatste stuk is van 30 October en heeft betrekking op Frankrijks aannemen van de schikking tusschen Duitschland en Engeland. Het Boek bevat ook een rapport van den franschen gezant te Peking, den heer Pichon, over het belegeren van de legatiegebouwen.

Spanje.— In den Ministerraad is door Minister-President Axcarragua medegedeeld, dat zich thans geen enkel gewapend Carlist meer op spaansch grondgebied bevindt. Hoewel dus de carlistische beweging geheel mislukt was, moest de kleine staat van beleg nog voortduren, om alle verdere pogingen te onderdrukken. De Minister President deelde verder mede, dat te Washington eene overeenkomst met de Vereenigde Staten is gesloten, volgens welke Spanje de eilanden Cagayan (ten Noorden van Borneo) en Lubit aan Amerika afstaat tegen betaling van 100.000 dollars. Daarmede doet Spanje dus afstand van het laatste overblijfsel van zijne bezitting in Oost-Indië! Zoo gaat de glorie van wat eens een wereldrijk was voorbij! Eene waarschuwing voor wie wanen mochten, dat dergelijke macht altoosdurend is.

Japan. — De nieuwe japansche Minister van Buitenlandsche Zaken, de heer Kato, heeft in een toespraak te Tokyo aangekondigd, dat het tegenwoordige Kabinet de Staatkunde van gemeenschappelijk handelen in China zal volgen, maar dat die Staatkunde slechts langzaam kan vorderen en veel vertraging ondervindt. Hij verklaarde, dat hij het publiek in zijn vertrouwen zal nemen, voor zoover het Staatsbelang dat eenigzins gedoogt. De hoofdfeiten zal hij steeds mededeelen; maar hij kan zich niet verbinden bijzonderheden openbaar te maken omtrent zaken, die nog haar beslag niet kregen.

Advertentien.

Bekendmaking.

De publieke verkoop van ZILVEREN, GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 1 Januari t|m 30 Juni 1898, onder No. 6891 H t|m No. 1467 I, zal plaats hebben op Donderdag den 13 December en volgende dagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, 6 December 1900.

De Voorzitter,
M. P. CURIEL.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAZAO.

1900.	Hildur.	Philad.	Marcb.	Caracas	Hildur	Philad.
Vertrekt van New-York	Nov. 10	Nov. 17	Nov. 24	Dec. 1	Dec. 8	Oct. 6
Doet San Juan aan		22		6		11
„ Ponce „		23		7		12
Komt aan te La Guaira		25	Dec. 2	9		14
Vertrekt van „		28		12		18
Komt aan te Pto. Cabello		29		13		17
Vertrekt van „		30		14		19
Komt aan te Curazao	19	Dec. 1	3	15	17	20
Vertrekt van „	26	1	10	15	24	20
Doet La Guaira aan		2		16		21
„ Ponce „		4		18		23
„ San Juan „		5		19		24
Komt aan te New-York	Dec. 4	10	18	24	Jan. 1	29

Dienst tusschen La Guaira, Maracaibo en Curazao.

	Hildur	Merida	Marcb.	Merida	Hildur	Merida
Vertrekt van La Guaira		Nov. 25		Dec. 9		Dec. 23
Komt aan te Curazao		26		10		24
Vertrekt van „	19	26	Dec. 3	10	Dec. 17	24
Komt aan te Maracaibo	20	27	4	11	18	25
Vertrekt van „	25	29	9	13	23	27
Komt aan te Curazao	26	30	10	14	24	28

ANUNCIO.

Bendementoe di PREENDANAN di PLATA, ORO i DJAMANTA koe tin placa fiá ariba nan *Spaar- en Beleenbank*, esta esnan for di 1 di Januari té 30 di Juni 1898 bao di No. 6891 H té No. 1467 I, lo toema lugá dia Huebes 13 di December i dianan koe ta sigi.

Ta jama interesadonan di bin paga nan interes, afin di evita nan bendementoe.

Curaçao, 6 di December 1900.

President.
M. P. CURIEL.